

200703205/1.

Datum uitspraak: 29 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/26141 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 6 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en verlenging van de geldigheidsduur daarvan afgewezen.

Bij besluit van 1 mei 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 april 2007, verzonden op 10 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

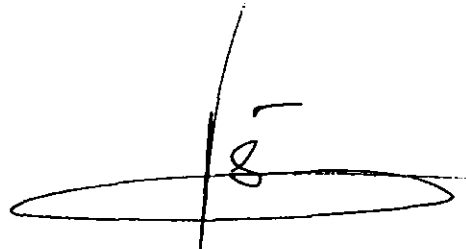
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 juni 2007

91-506.

Verzonden: **29 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small 'S' to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/26141

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. drs. A. van der Toom, advocaat te
Roermond,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage, verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij fax van 26 mei 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 1 mei 2006. Bij dit besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser van 28 januari 2006 gericht tegen het besluit van 4 januari 2006, ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser tot wijziging en verlenging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking verband houdende met "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" (amv) in de beperking "voortgezet verblijf", afgewezen.

Voorts heeft eiser op 26 mei 2006 de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht bij wege van voorlopige voorziening uitzetting te verbieden tot op het beroep is beslist.

Bij schrijven van 28 juni 2006 heeft eiser de gronden van het beroep en het verzoek ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2006. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. E.G.J.C.Jansen. Als tolk in de Krio taal is de heer I. Jalloh ter zitting verschenen.

Voormeld verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening (met procedurenummer AWB 06/26146) is op 20 oktober 2006 eveneens ter zitting behandeld.

Met toepassing van het bepaalde in artikel 8:64 van de Awb heeft de rechtbank het onderzoek ter zitting geschorst. Eiser heeft bij faxbericht van 26 oktober 2006 aanvullende informatie aan de rechtbank gezonden. Verweerder heeft op 2 november 2006 een reactie ingediend.

De voorzieningenrechter van deze rechtbank heeft bij uitspraak van 8 november 2006 (AWB 06/26146) het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toegewezen.

De rechtbank heeft partijen bij schrijven van 9 november 2006 over de voortgang van de procedure nader geïnformeerd.

Vervolgens heeft de rechtbank het beroep van eiser op 22 februari 2007 met toepassing van artikel 8:64, derde lid, van de Awb op een nadere zitting behandeld. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door mr. F.M. Ticheler.

II. OVERWEGINGEN

Eiser is geboren op _____ en bezit de Sierra Leone nationaliteit. Op 23 januari 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 8 augustus 2003 is de aanvraag afgewezen en is eiser ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder de beperking van verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling met ingang van 23 januari 2003. Het beroep tegen de weigering eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, is bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Breda, d.d. 21 december 2004 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 10 maart 2005 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) voornoemde uitspraak bevestigd.

Op 24 mei 2004 heeft eiser zijn aanvraag als bedoeld in rubriek I ingediend. Bij besluit van 4 januari 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Daartegen heeft eiser op 28 januari 2006 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 1 mei 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat tijdens eiser geen bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd op grond waarvan hem verblijf hier te lande op grond van artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) dient te worden toegestaan. Uit de door eiser aangevoerde omstandigheden kan niet worden afgeleid dat hij de Sierra Leone samenleving

zozeer is ontwend dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet van hem kan worden verlangd. Niet aannemelijk is gemaakt dat alle banden met Sierra Leone zijn verbroken. Ten aanzien van eisers beroep op toepassing van enkele bepalingen uit het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) heeft verweerder overwogen dat de belangen die het IVRK beoogt te beschermen betrekking hebben op kinderen en niet van toepassing zijn op eiser, nu deze meerderjarig is.

In beroep heeft eiser bestreden dat er geen sprake is van bijzondere individuele omstandigheden in de zin van artikel 3.52 van het Vb 2000. Eiser heeft zijn verblijf in Nederland benut om Nederlands te leren en opleidingen te volgen. Hij heeft de beschikking over een huurwoning, heeft inkomsten en is volledig geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Bij aanvullende informatie van 26 oktober 2006 heeft eiser de rechtbank meegedeeld dat hij op 10 november 2006 kan deelnemen aan het examen 'aansluitend verwarmingsleidingen', mits hij rechtmatig verblijf in Nederland heeft en hij kan aantonen dat "hij is die hij is". Voorts is het volgens eiser onduidelijk welke criteria verweerder hanteert bij het bepalen van bijzondere omstandigheden. Nu hieromtrent geen openbaar beleid is ontwikkeld, ontstaat het gevaar van willekeur. Tenslotte heeft verweerder gehandeld in strijd met het vertrouwensbeginsel door te weigeren aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen, terwijl eerst na lange tijd een beslissing op de aanvraag wordt genomen.

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit de toets aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

De rechtbank overweegt als volgt.

Artikel 13 van de Vw 2000 luidt:

"Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning wordt slechts ingewilligd indien:

- a. internationale verplichtingen daartoe nopen;
- b. met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, of
- c. klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen."

Op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen. Een dergelijke verblijfsvergunning wordt op grond van het bepaalde in het tweede lid van artikel 14 van de Vw 2000 verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge de artikelen 3.50 en 3.51 van het Vb 2000 kan in de in die artikelen genoemde gevallen een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden verleend onder de beperking 'voortgezet verblijf'.

Artikel 3.52 van het Vb 2000 bepaalt dat in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51 van het Vb 2000 de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met

voortgezet verblijf kan worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.81 van het Vb 2000 wordt een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, beoordeeld als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, met dien verstande dat de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing zijn en de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing zijn, indien de aanvraag tijdig is ingediend.

Ten aanzien van eisers grief dat hetgeen hij als bijzondere individuele omstandigheden heeft aangevoerd ten onrechte niet door verweerder als bijzondere individuele omstandigheden wordt aangemerkt, overweegt de rechtbank als volgt.

Verweerder kan, aldus de rechtbank, worden gevolgd in zijn standpunt dat met vorenstaande omstandigheden niet is aangetoond dat eiser, die is geboren op 26 juni 1986 en eerst sedert 23 januari 2003 in Nederland verblijft, zodanig in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd én de Sierra Leone samenleving is ontwend dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in redelijkheid niet van eiser kan worden verlangd. Eiser heeft 16 jaar in Sierra Leone gewoond en drie jaar in Nederland en geenszins is gebleken dat alle banden met Sierra Leone verbroken zijn. De rechtbank overweegt voorts dat de omstandigheid dat de situatie voor eiser in zijn land van herkomst ongunstiger is dan in Nederland voor verweerder geen aanleiding heeft hoeven vormen om af te wijken van zijn beleid. De rechtbank is op grond van het vorenstaande dan ook van oordeel dat verweerder voornoemde door eiser aangevoerde omstandigheden niet heeft hoeven aan te merken als bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000.

Ten aanzien van eisers grief omtrent het gevaar van willekeur in de besluitvorming zijdens verweerder gelet op het ontbreken van kenbaar beleid bij het kwalificeren van omstandigheden als 'bijzonder individueel' overweegt de rechtbank het volgende.

De rechtbank heeft in haar schrijven van 9 november 2006 aan partijen meegedeeld dat het haar ambtshalve bekend is dat ter beoordeling van de hoogste bestuursrechter in vreemdelingenzaken, de Afdeling, appellen voorliggen met betrekking tot de problematiek van de stelselmatigheid van bestuur en schending van het verbod op willekeur. De rechtbank achtte gelet op hetgeen in beroep was voorgedragen een schorsing van de behandeling van onderhavig beroep van belang totdat de Afdeling uitspraak had gedaan.

Na kennisneming van vorenbedoelde Afdelingsuitspraak van 21 december 2006 (JV 2007/56) heeft de rechtbank het onderzoek ter zitting hervat op 22 februari 2007 en hebben partijen ter zitting hun standpunt met inachtneming van laatstgenoemde Afdelingsuitspraak nader bepaald als volgt.

Zijdens eiser is - zakelijk weergegeven - aangevoerd dat het zowel bij de toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 als bij toepassing van artikel 3.52 van het

Vb 2000 gaat om een discretionaire bevoegdheid van verweerder. De Afdeling heeft in haar uitspraak overwogen dat verweerder niet heeft kunnen volstaan met de enkele stelling dat in een bepaald geval geen sprake is van schrijnendheid, omdat deze conclusie geen inzicht verschaft in de omstandigheden die tot toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kunnen leiden. Gelet hierop heeft verweerder zich in onderhavig geval niet zonder nadere motivering op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser aangevoerde omstandigheden niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000.

Verweerder heeft ter zitting onder overlegging van een pleitnota het standpunt ingenomen dat de beoordeling van zogenoemde 14-1 zaken plaatsvindt binnen een geheel ander toetsingskader met een andere rechtsgrondslag, zijnde artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, dan de beoordeling van aanspraken op de grondslag van artikel 3.52 van het Vb 2000. In 14-1 zaken heeft de Minister met gebruikmaking van zijn discretionaire bevoegdheid ex artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 een niet te verwaarlozen aantal verblijfsvergunningen verleend. Deze omstandigheden hebben ertoe geleid dat van de motivering van de beoordeling in al deze zaken niet meer gezegd kon worden dat deze voldeed aan de vereisten van kenbaarheid met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel.

Bij een beroep op toepassing van artikel 3.52 van het Vb 2000 gaat het anders dan bij een beroep op schrijnendheid in 14-1 zaken om een beoordeling tegen de achtergrond van de beperking waaronder de vreemdeling verblijf gehad heeft en waarom in een voorkomend geval (geen) sprake is van individuele omstandigheden op grond waarvan niet verlangd kan worden dat de vreemdeling Nederland verlaat. De beoordeling van aanspraken op artikel 3.52 van het Vb 2000 is dan ook op vele plaatsen uitgewerkt in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Voor de zaak van eiser is van belang dat hij verbleef op een bij uitstek tijdelijke verblijfsvergunning en kon weten dat zijn verblijf niet van lange duur zou zijn. Dat eiser zijn verblijf in Nederland nuttig heeft besteed en zich in korte tijd heeft gesetteld, zijn in dat licht bezien geen bijzondere individuele omstandigheden die in redelijkheid tot de conclusie zouden moeten leiden dat niet van hem verlangd kan worden dat hij Nederland verlaat, aldus verweerder.

De rechtbank overweegt als volgt.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 21 december 2006 (JV 2007/56) met betrekking tot voornoemde '14-1'-problematiek onder meer het volgende overwogen:

"2.6.1. Naar in de toelichting op artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 wordt bevestigd, kunnen bij de toepassing van die bepaling categorieën gevallen worden vastgesteld die als onvoorzien zijn aan te merken, waartoe in algemene zin de kenmerken worden omschreven die de tot de categorie behorende gevallen gemeen hebben en waardoor die zich in zodanige mate onderscheiden van de gevallen die volgens de voor de beperkingen voorzien in het eerste lid gestelde regels worden afgehandeld dat er grond is van die regels af te wijken. Aldus zijn voor het gebruik van de afwijkingsbevoegdheid kenbare maatstaven gegeven. Voormelde toelichting biedt de minister echter ook de ruimte om bij de toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 niet het stellen van maatstaven, doch de beoordeling van het individuele geval centraal te stellen. Door die keuze te maken, is de minister naar het oordeel van de Afdeling dan ook niet getreden buiten de grenzen van die bevoegdheid. Dat betekent evenwel niet dat bij die wijze van beoordeling in de per geval genomen afwijzende besluiten niet zou moeten worden gemotiveerd, welke op de feiten van het geval betrokken overwegingen hebben geleid tot het standpunt dat niet sprake is van een schrijnend geval. In dat verband is van belang dat, naar inmiddels duidelijk is geworden, de heroverweging als aangekondigd

in de toespraak van 14 januari 2003 in een niet te verwaarlozen aantal gevallen heeft geleid tot het alsnog verlenen van een verblijfsvergunning.

2.6.2. Ook bij de gekozen wijze van heroverweging dient de minister derhalve enig inzicht te geven in de weging van de omstandigheden van het geval die leidde tot afwijzing van het verzoek om toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 in het licht van de omstandigheden van een min of meer vergelijkbaar geval waarin wel toepassing is of zou zijn gegeven aan voormeld artikellid. Daarmede wordt immers verantwoord hoe in het kader van de heroverweging, recht wordt gedaan aan de beginselen van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid en de vereiste samenhang bij de toepassing van de betrokken regels in het licht van het algemeen belang waartoe ze zijn gesteld.

Het gelijkheidsbeginsel vergt een consistente gedragslijn van het bestuur en het bewaken van die consistentie is bij uitstek de verantwoordelijkheid van het bestuur. Dit klemmt temeer nu de heroverweging waarvan het in deze zaak bestreden besluit deel uitmaakt, voortvloeit uit een zeer algemene bereidverklaring daartoe van de minister die alle uitgeprocedeerde asielzoekers betreft. Het gaat derhalve om een zeer grote groep gevallen.

Het enkele standpunt dat de gestelde feiten en omstandigheden al dan niet als 'schrijnend' worden aangemerkt, kan gelet op het vorenstaande geen toereikend inzicht in de verrichte beoordeling bieden. De betekenis van de term is daartoe onvoldoende bepaald."

Met inachtneming van hetgeen de Afdeling in rechtsoverwegingen 2.6.1. en 2.6.2. van bovenvermelde uitspraak heeft overwogen acht de rechtbank van belang te benadrukken dat zij in het spoor van de Afdeling ter voorkoming van willekeur in de bestuurlijke besluitvorming zeer hecht aan het beginsel van rechtsgelijkheid en aan het in dat verband verschaffen van inzicht in de door verweerder verrichte beoordelingen. Tegen die achtergrond dient de rechtbank kennis te nemen van gevallen waarin vreemdelingen die in een vergelijkbare positie met die van eiser verkeerden, in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 3.52 van het VB 2000.

Eiser heeft desgevraagd verklaard dat hem zodanige gevallen niet bekend zijn en voor zover hem iets bekend is, zijn vergelijkbare gevallen op vergelijkbare wijze afgewezen.

Verweerder heeft desgevraagd met stelligheid verklaard dat omstandigheden vergelijkbaar met die van eiser tot nog toe niet tot vergunningverlening hebben geleid.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat anders dan in de geschillen die in hoger beroep aan de Afdeling ter beoordeling voorlagen, er in verweerders besluitvorming in onderhavige zaak geen gevaar van willekeur aanwezig is (geweest) reeds omdat gesteld noch gebleken is dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

Hetgeen door eiser dienaangaande door hem is voorgedragen, kan derhalve niet tot het door hem gewenste doel leiden.

Eiser heeft voorts aangevoerd dat verweerder de indruk heeft gewekt dat hij in het bezit zou worden gesteld van de gevraagde verblijfsvergunning door niet op de aanvraag binnen de wettelijke termijn te beslissen. Verweerder heeft aldus, volgens eiser, het vertrouwensbeginsel geschonden.

De rechtbank overweegt dienaangaande dat weliswaar na het indienen van de in geschil zijnde aanvraag een lange (de wettelijke beslistermijn overschrijdende)

termijn is verstreken voordat verweerder tot afwijzing van die aanvraag heeft besloten, echter de rechtbank is niet gebleken dat verweerder in de besluitvormingsperiode ondubbelzinnige of onvoorwaardelijke toezeggingen heeft gedaan waaraan eiser het vertrouwen heeft kunnen ontleen dat hem de gevraagde verblijfsvergunning zou worden verleend. De rechtbank acht derhalve geen termen aanwezig eiser in zijn standpunt te volgen.

Bovendien acht de rechtbank in dit verband van belang dat eiser tegen het uitblijven van een beslissing op zijn aanvraag rechtsmiddelen had kunnen aanwenden teneinde verweerder tot snellere besluitvorming te bewegen. Gesteld noch gebleken is dat eiser van die mogelijkheid gebruikt heeft gemaakt.

Op grond van het vorenstaande zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.I.J. Hegeman in tegenwoordigheid van mr. E.C.A. de Kort als griffier en bij afwezigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken in aanwezigheid van L.M.W. Ottenheim op 6 april 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Afschrift verzonden op: 10 APR 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak van de uitspraak.

ROERMOND, 6 mei 2007
Inzake: IND (regulier)
Ons kenmerk: 2005.000699.0002
Uw kenmerk: 06/26141
IND nummer: 0301.23.4066

Aan
De voorzitter van de afd. Rechtspraak van de
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
8 MEI 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

per gewone post en telefax 070-3651380

APPELSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake AWB 06/26141

Naam:
Geboren:
Verblijvende: Roermond
Land van herkomst: Sierra Leone
IND-nummer: 0301.23.4066

Geeft erbij te kennen:

De heer hierna te noemen appellant, Sierraleonese nationaliteit en wonende te te deze zaak woonplaats kiezende aan de Willem II singel 72 te 6041 HV Roermond (correspondentieadres postbus 71 te 6040 AB Roermond), ten kantore van mr.drs. A. van der Toorn, advocaat, die verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit beroep en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging heeft een aanvraag tot verlenging en wijziging van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdelingen" in de beperking "voortgezet verblijf" ingediend. Deze aanvraag is door verweerder bij beschikking van 4 januari 2006 afgewezen. Bij beschikking van 1 mei 2006 heeft verweerder het tegen die afwijzing ingediende bezwaarschrift ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen deze beschikking beroep ingediend. De openbare behandelingen van het beroep hebben plaatsgevonden op 20 oktober 2006 en 22 februari 2007. Bij uitspraak van 6 april 2007, verzonden op 10 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het beroep ongegrond verklaard (productie 1). Appellant kan zich niet met deze uitspraak verenigen en stelt daartegen hierbij hoger beroep in.

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1: strijd met het recht en/of het motiveringsbeginsel en/of in strijd met de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat door appellant niet is aangetoond dat hij sedert zijn verblijf in Nederland zodanig in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd en de Sierra Leonese samenleving is ontwend dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Appellant kan zich in dit oordeel niet vinden. Appellant is als jong minderjarige naar Nederland gevlucht alwaar hem opvang en verblijf is geboden. Gedurende periode van het rechtmatig verblijf heeft appellant Nederlands geleerd en heeft opleidingen gevolgd. Daarnaast beschikt appellant over een huurwoning en genereert hij inkomsten uit arbeid. Appellant is van mening dat van een volledige integratie sprake is temeer hij sedert zijn vlucht uit Sierra Leone geen enkel contact meer heeft gehad met wie dan ook in het land van herkomst. Appellant begrijpt het oordeel van de rechtbank voor wat betreft de stelling dat "geenszins is gebleken dat alle banden met Sierra Leone zijn verbroken" dan ook niet. Onduidelijk is waarop de rechtbank deze stelling baseert nu dit oordeel noch uit de stukken noch uit het verhandelde ter zittingen blijkt. Appellant is van mening dat de rechtbank deze stelling onvoldoende heeft gemotiveerd.

Grief 2: strijd met het recht en/of het motiveringsbeginsel en/of in strijd met de zorgvuldigheid

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat er verweerders besluitvorming in de onderhavige zaak geen gevaar van willekeur aanwezig is (geweest) reeds omdat gesteld noch gebleken is dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. De aanvankelijke stelling van appellant was dat er sprake is van gevaar van willekeur in de besluitvorming door verweerder nu kenbaar beleid voor het kwalificeren van omstandigheden als "bijzonder individueel" ontbreekt. Met verwijzing naar uw uitspraak van 21 december 2006 (JV 2007/56) heeft appellant aangevoerd dat het zowel bij de toepassing van artikel 3.4, derde lid van het Vb 2000 als bij de toepassing van artikel 3.52 van het Vb 2000 gaat om een discretionaire bevoegdheid van verweerder. In uw eerdergenoemde uitspraak is overwogen dat niet kan worden volstaan met de enkele stelling dat in een bepaald geval geen sprake is van schrijnendheid omdat die conclusie geen inzicht verschaft in de omstandigheden die tot toepassing van artikel 3.4 derde lid van het Vb 2000 kan leiden. Namens appellant is gesteld dat verweerder in het onderhavige geval niet zonder nadere motivering kon stellen dan er geen sprake is van bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 Vb 2000. De stelling dat volgens verweerder de beoordeling bij een beroep op toepassing van artikel 3.52 VB 2000 het anders gaat dan bij de beoordeling van een beroep op schrijnendheid doet naar de mening van appellant hier niets aan af nu het in beide gevallen gaat toepassing van een discretionaire bevoegdheid en het inzicht verschaffen waarom een conclusie wordt genomen zoals die is genomen.

Appellant is verder van mening dat zolang verweerder niet inzichtelijk maakt wanneer wel of geen sprake is van een situatie van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan niet verlangd kan worden dat de vreemdeling Nederland verlaat, er altijd sprake is van willekeur nu nimmer getoetst kan worden. Dit klemmt te meer nu er ook geen inzicht is in gevallen waarin wel sprake van bijzondere individuele omstandigheden.

REDEN WAAROM,

Appellant U edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

Gemachtigde,

